

يك شعر بايد محسوس و گنگ باشد
بمانند میوه‌ای گرد.

خاموش

بمانند عدالتهای بزرگ فدایی برانگشت شست.

ساکت، چون سنگهای کنار پوسیده‌ی اطراف پنجره‌ها باشد
جائیکه خزه روئیده باشد.

يك شعر بايد بی واژه باشد
بمانند پرواز پرندگان.

يك شعر بايد در زمان بی حرکت باشد
همچون بالا آمدن ماهتاب.

در حال عزیمت باشد
چونان ماهتاب که درختان محصور در شب را شاخه به شاخه آزاد میکند.

در حال عزیمت باشد
چونان ماهتاب پشت زمستان که یاد به یاد مغز را ترک میکند

يك شعر بايد در زمان بی حرکت باشد
چونان بالا آمدن ماهتاب.

يك شعر بايد برابر باشد با:
غیر واقع.

برای تمام تاریخ غم
را غرونی و لنگه دری از چوب افرا باشد.

برای عشق
علفهای خمیده و دو چراغ فراز آب دریا باشد.

يك شعر نبايد معنی داشته باشد
بلکه بايد وجود داشته باشد.

آرچ مال دسمك ليش
atiba
تو ضا بر اهني
by doing
our